

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У 7444/15
Дана 30.03.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и Гордане Гајић Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Улица ... број ..., кога заступа Михајло Поповић, адвокат из Кладова, Улица Иве Лоле Рибара број 28, изјављеној против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, ради поништаја решења 01 број 118-1-17/14 од 23.03.2015. године, у правној ствари престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.03.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда број 24 У 15743/12 од 10.10.2014. године, утврђује се да је А.А., полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Бору, престао радни однос са 16.05.2007. године, на основу решења Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Бору, број ... од 16.02.2007. године и решења ДКТ број ... од 25.04.2007. године. Истим решењем је одређено да именовани губи звање даном престанка радног односа у Министарству унутрашњих послова сагласно члану 118. став 4. Закона о полицији ("Службени гласник РС", број 101/05).

Тужбом поднетом Управном суду дана 13.05.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа са законом дозвољених разлога. Обзиром да је оспорено решење донето у извршењу одлуке Управног суда, указује да тужени није поново отворио расправу ради утврђивања чињенице због које му је отказан Уговор о раду. Сматра да није укаљао углед полиције тиме што је против њега покренут кривични поступак који је правоснажно обустављен услед недостатка доказа. Посебно наглашава да доношење спорног решења дана 23.03.2015. године о престанку радног односа са ретроактивним дејством за 8 година уназад, чини ово решење незаконитим и

неуставним, јер се на тај начин ствара правна несигурност. Наглашава да се немогућност ретроактивног дејства решења огледа у чињеници фактички обављених послова од стране тужиоца у периоду од 16.05.2007. године па до престанка његовог рада у Полицијског станици Кладово, јер би у том случају сви акти које је у том периоду доносио и потписивао као овлашћено службено лице, били неважећи. Наглашава да је основ за доношење тужбом побиијаног решења решење Врховног касационог суда Рев. II 737/10 од 18.11.2010. године, којим се тужиоцу повређују Уставом зајемчена права, а са ког разлога је против тог решења изјавио уставну жалбу о којој није одлучено. Тужилац појашњава да је Врховни касациони суд у својој одлуци указао да је он као полицијски, државни службеник, након добијања другостепеног дисциплинског решења од 25.04.2007. године, требао тужбом да покрене управни спор, а не да тужбом пред Општинским судом тражи поништај тог решења. Међутим, тужилац је на описани начин поступио са разлога што је у решењу била садржана поука о правном средству да се против њега може поднети тужба надлежном суду у року од 15 дана, а не правна поука да се може покренути управни спор у року од 30 дана. Обзиром да је у кривичном поступку који је вођен против њега донета ослобађајућа пресуда и да више није постојао основ за одржавање на снази решења којим му је изречена дисциплинска мера престанка радног односа, то је у започетом радном спору пред Општинским судом у Кладову донета пресуда којом се дисциплинска решења поништавају као незаконита, а тужилац враћа на посао и одређује му се исплата накнаде штете услед незаконитог отказа. Међутим, спорним решењем Врховног касационог суда одржавају се на снази решење туженог од 16.02.2007. и решење ДТК број ... од 25.04.2007. године о престанку радног односа тужиоца, која су донета због тога што је наводно извршио кривично дело, иако је правоснажно ослобођен кривичне одговорности. Због тога сматра да се наведена решења из 2007. године не могу третирати као законити основ за престанак његовог радног односа, већ сматра да је првостепени орган био дужан да по налогу из пресуде Управног суда број 24 У 15743/12 поново отвори расправу и на законит начин одлучи да ли постоје разлози за престанак његовог радног односа. Ако би на законит начин утврдио да разлози постоје, онда сматра да је требао да одлучи са којим датумом тужиоцу престаје радни однос, јер је незаконито да му послодавац отказује рад ретроактивно. Са ових разлога, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и обавезе туженог да му надокнади трошкове за састав тужбе у складу са Адвокатском тарифом, као и трошкове на име судских такси на тужбу и одлуку. Поднеском од 10.11.2016. године тужилац је суду доставио пресуду Европског суда за људска права Стразбур, у предмету Милојевић и други против Србије од 12.06.2016. године.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспорене одлуке у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Наиме, правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када

је утврдио да тужиоцу престаје радни однос у Министарству унутрашњих послова, Полицијској управи у Бору са даном 16.05.2007. године, када му је уручено другостепено решење ДКТ број ... од 25.04.2007. године, којим је одбијен приговор тужиоца и потврђено решење Полицијске управе у Бору број ... од 16.02.2007. године, којим му је изречена дисциплинска мера престанка радног односа. Наиме, тужиоцу је решењем Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Бору, број ... од 16.02.2007. године, утврђена дисциплинска одговорност због извршења тешке повреде службене дужности из члана 157. став 1. тачка 7. Закона о полицији (“Службени гласник РС”, бр. 101/05) - понашање које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима, са ког разлога му је изречена дисциплинска мера престанка радног односа. Решењем Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Већа у Нишу ДКТ број ... од 25.04.2007. године, одбијен је као неоснован приговор и потврђено наведено првостепено решење Дисциплинског старешине. У конкретном случају, пресудом Општинског суда у Кладову П1 592/2008 од 07.05.2009. године, усвојен је захтев тужиоца и поништена су решења првостепеног органа број ... од 16.02.2007. и другостепеног органа број ... од 25.04.2007. године, а тужена је обавезана да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми. Поступајући по пресуди Окружног суда у Неготину од 10.07.2009. године, којом је потврђена наведена првостепена пресуда, Полицијска управа у Бору је донела решење којим се тужилац враћа на рад и распоређује на радно место са 26.04.2007. године. Међутим, решењем Врховног касационог суда Рев. II 737/10 од 18.10.2010. године, укинута су пресуда Окружног суда у Неготину и пресуда Општинског суда у Кладову, а тужба тужиоца за поништај првостепеног решења од 16.02.2007. године и другостепеног решења од 25.04.2007. године на основу којих је тужиоцу престао радни однос је одбачена због тога што је одлучено о захтеву који не спада у судску надлежност, будући да је заштита права полицијских службеника због изречене дисциплинске мере обезбеђена у управном спору. С тим у вези, одлучујући по тужби тужиоца за поништај поменутих дисциплинских одлука по основу којих му је престао радни однос, Управни суд је донео пресуду 1 У 3609/11 од 20.10.2011. године, којом је одбијена тужба тужиоца за поништај решења Дисциплинске комисије од 25.04.2007. године. Стога је Министарство унутрашњих послова донело решење од 03.10.2012. године којим се утврђује да је тужиоцу престао радни однос у Министарству са 18.11.2010. године, али је пресудом Управног суда 24 У 15743/12 од 10.10.2014. године поништено то решење и предмет је враћен на поновни поступак. Тужени орган је, поступајући у свему у складу са правним схватањем и примедбама суда изнетим у наведеној пресуди, број 24 У 15743/12 од 10.10.2014. године, донео овде тужбом оспорено решење и за своју одлуку дао јасне и аргументоване разлоге које као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд. Ово стога, што је законитост другостепене дисциплинске одлуке којом је тужиоцу престао радни однос, односно решења од 25.04.2007. године, потврђена поменутом пресудом Управног суда број 1 У 3609/11 од 20.10.2011. године, а то решење је тужиоцу достављено дана 16.05.2007. године, са којим датумом му је и престао радни однос.

При доношењу одлуке суд је ценио наводе тужбе, али је нашао да су без утицаја на правилност и законитост оспореног решења, будући да не доводе у сумњу утврђено чињенично стање и правилну примену материјалног права.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о

управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду одлуку која је по тужби донета, па је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, применом одредаба чланова 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредаба члана 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 30.03.2017. године, 9 У 7444/15

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП